

Družba je že pred več kakor 15 leti pričela svojim članom preskrbovati kmetijske potrebščine. Pri preskrbovanju potrebščin pa se družba drži načela, kolikor mogoče oddajati le one potrebščine, ki jih trgovci po deželi niso imeli doslej, ker se vsekakor hoče izogniti konkurenci trgovskemu stanu. Leta 1900 je znašal promet v blagu, katero je družba razposlala podružnicam in posameznim članom, prilično 400 vagonov; denarni promet družbe pa je znašal 671 492 kron.

Občni zbor, ki je iz poročila razvidel vsestransko delavnost glavnega odbora glede izpolnjevanja njegovih dolžnostij, vzela je poročilo z zadovoljstvom na znanje ter izrekel svojo najtoplejšo zahvalo c. kr. kmetijskemu ministrstvu, c. kr. deželni vladi, deželnemu zastopu in pa kranjski hranilnici, ki so družbo v njenem delovanju vedno izdatno podpirali.

Ko je občni zbor po predlogu odbornika gospoda Lenarčiča odobril družbene račune za leti 1899 in 1900 ter proračun za leto 1901, prestopilo se je k volitvi družbenega predsednika namesto Ivana Murnika ter štirih odbornikov v glavni odbor. Gosp. ravnatelj Pirc je omenil, da gosp. cesarski svetnik Murnik zaradi bolezni, žal, ne more več prevzeti predsedništva ter je priporočal pri tej priliki, naj bi se složno volili kandidatje, za katere so se zjediniili gospodje izven odbora, in katere tudi glavni odbor toplo priporoča. Taka volitev imela bode blagodejne posledice za družbo in njeno delovanje. Za skrutinatorja pri volitvi predsednika imenoval je g. podpredsednik gosp. dvornega svetuika Šukljeja in gosp. Verderberja z Bleda, za skrutinatorja pri volitvi štirih odbornikov pa gosp. poslanca Božiča in gosp. župnika Pibra iz Bohinjske Bistrice.

Pri volitvi predsednika je bilo oddanih 225 glasov in je bil soglasno izvoljen gosp. deželni glavar Oton pl. Detela, ki se je zahvalil za izkazano zaupanje, ter izjavil, da je na ljubo miru in sprave pripravljen prevzeti častno mesto predsednika. Pri volitvi odbornikov je bilo oddanih 241 glasov in so bili izvoljeni gg.: Henrik baron Lazarini, Josip Pogačnik, dr. Tomaž Romih in Viljem Rohrman, kateri so vsi izvolitev sprejeli.

Podpredsednik gosp. Povše je predlagal, naj občni zbor imenuje gosp. cesarskega svetnika Murnika, ki si je kot mnogoletni odbornik in predsednik družbe pridobil velike zasluge za prosep kmetijstva, častnim članom. Predlog je bil z burnimi živijo-klici soglasno sprejet. Isto tako je soglasno obveljal predlog odbornika gosp. Lenarčiča, naj se družbeno knjigovodstvo izroči osebi, ki se bo bavila izključno s tem poslom. Glavni odbor se je ob enem pooblastil, da nastavi družbenega knjigovodjo.

Ravnatelj Pirc je predlagal potem, naj občni zbor pritrdi odpravi diplomatske takse, kateri je glavni odbor provizorično že sklenil. Pogosto so se slišale pritožbe, da ta taksa ovira pristop družbi, a šele tedaj, ko je deželni odbor dovolil 1600 K v pokritje režijskih stroškov,

moglo se je tej želji ustreči. Občni zbor je brez ugovora pritrdil ukrepu glavnega odbora.

Kot zadnja točka dnevnega reda sledili so predlogi podružnic, o katerih je poročal ravnatelj gosp. Pirc. Podružnica v Črnem Vrhu stavila je predlog, naj kmetijska družba ustanovi zvezo mlekarških zadrug, ker bi se le na ta način lahko doseglo enotno delovanje, kar je pri tako razviti panogi narodnega gospodarstva velike važnosti. Poročevalec omenja, da namerava glavni odbor naprositi c. kr. vlado, naj se privzame potovalni učitelj za Goriško gosp. Ivančič tudi za Kranjsko, kateri bi kot strokovnjak mlekarškim zadrugam lahko dal informacije zlasti v komercijelnem oziru. Župnik Hladnik je naglašal potrebo enotnih tiskovin za mlekarške zadruge, na kar je ravnatelj Pirc izjavil, da bode gosp. Ivančič v kratkem začel v „Kmetovalcu“ objavljati potrebna navodila, ki se bodo potem natisnila v posebni knjigi. Občni zbor je potem sprejel predlog podružnice Črnovrhške.

Podružnica Preserska je nasvetovala, naj kmetijska družba vpliva, da oblasti pri podeljevanju potnih listov za izseljevanje najstrožje postopajo, ker je pomanjkanje delavskih močij že sedaj jako občutno. Učitelj Malenšek iz Tubinja povdarja, naj bi se zlasti agentom bolj na prste gledalo. Ko je še nadučitelj Likozar iz Preserja pojasnil predlog tamošnje podružnice, naročilo se je glavnemu odboru, naj zadevo izroči c. kr. deželni vladi v uvažanje. Isto tako obveljal je predlog Preserske podružnice, naj se pri licencovanju bikov strožje postopa.

Nadalje razpravljali je občni zbor o predlogih podružnice za Poljansko dolino, naj bi se postaja za licencovanje bikov premestila iz Hotavelj v Gorenjo vas. Ker je prošnja opravičena, odstopi se deželnemu odboru uvažanje. Glede prošnje iste podružnice, naj bi se še letos vršilo premovanje goveje živine na Trati, prepustilo se je glavnemu odboru, da izbere tiste kraje, v katerih že dogo ni bilo premovanja.

Ker je bil s tem dnevni red dovršen, zaključil je podpredsednik občni zbor z živijo klici na presvitlega cesarja, kateremu klicu so se zborovalci navdušeno odzvali.

Poučni in zabavni del.

Na iskanju stanovanja.

Slika iz Št. Peterburga. — Spisal A. Lejkin.

Mesec avgust. Opoludne. Ceste Št. Peterburga so prašne. Ravna se tlak. Povsod zaprtije. Prenavljajo se hiše. Tu in tam so naslonjene lestve. Mesto hiti, da se pripravi za zimo.

Po Sagaradnic-prospektu hodita od hiše do hiše gospod in gospa. Naposled se ustavita pred nekimi vratmi, na katerih so nalepljeni poleg tablic z napisi: „Akušerka, sage-femme, babica“, ali „Tu se dela zlato“, listki z napisi različnih vrst: „Tu odda se soba, nasproti krčmarica“; „Tu so različna stanovanja z vodovodom“, in tako

dalje. Ko si je gospod ogledal lepak, kateri je nazna-
njeval oddajo stanovanj, prime za zvonec, poleg katerega
je naslikana roka v modrem rokavu z razprostrtim kazal-
nikom in z napisom: „K hišniku“. Mož zvoni jedenkrat,
drugokrat, tretjokrat; sliši se ropotanje žice, ali nihče ne
pride. Na vogelnem kamenju hiše sedi nek kočijaž v
navadni brezrokavni suknji in kadi cigareto s časniškega
papirja, v tem ko zdaj pa zdaj počasi in premišljajoč
pljuje v stran.

„Zastonj pravite gospod, zvonec odtrgan je pri nas
že od spomladi“, pravi. „Potrkajte raje pri hišniku sa-
mem. Njegova izbica je tu pri nas na dvorišču, v kotu
na desni“.

„Zakaj mi pa ti nisi povedal že preje, dragi? Tu
sediš in gledaš, da zvonim že pet minut, in ne govoriš
besede“, kara ga gospod.

„I lenoba! Pri taki vročini nisem razpoložen pra-
viti! Nu pa potrkajte, — kakor pravim — pri hišniku“!

Gospod in gospa stopita na dvoriščen in iščeta, ali
predmet iskanja ne najdeta niti na levi, niti na desni;
dvorišče je ozko in temno.

„Hišnik, hišnik“! začne gospod klicati na vso moč.
Pri oknu se pokažejo ženske.

„Slušajte, kje pa je tu stanovanje hišnika“, vpraša
gospa, polnoprсна ženska, ki se do pasu stegne iz okna.

„Tamkaj, poleg perilnice“.

„Kje pa je perilnica“?

„I tukaj v prehodu, pojdite le naravnost“.

Gospod in gospa ideta skozi prehod in najdeta na-
posled vrata z nadpisom: „Hišnik“. Gospod odpre vrata,
ter pokliče, gledajoč v klet, prebivalca tega brloga. Za-
span kmet z razmršenimi lasmi, v katunasti srajci in
bos pride.

„Gotovo iščete babico“, kaj ne da“, vpraša zde-
hajoč in se praskajoč.

„Kako to babico. Tukaj odda se stanovanje; ali
imate štiri sobe“?

„Ne vem, vprašati morate hišnika“.

„Ti toraj nisi hišnik“?

„Ne, jaz sem kmet“.

„Kje pa je hišnik“?

„Bržčas seka na zadnjem dvorišču drva. Iščite
tamle pri gnojnici“.

Gospod in gospa gresta na zadnje dvorišče; gnoj-
nica je tu, a hišnika ni videti. Dva umazana otroka se
tu igrata.

„Slišite ljubi otroci, ali niste videli hišnika“?
vpraša gospa.

„Katerega rabite? Ivana ali Danila“?

„To nam je vse jedno“.

„Ivan je nesel drva v perilnico, tam pere dojnica
perilo“.

Torej zopet na prvo dvorišče. Tudi perilnica se
najde. Tu pri drogih kregajo se perice na ves glas.

„Hišnik, hišnik“, kliče že v tretjič gospod.

„Kaj razšajaš tu“, zaderejo se perice nanj, „saj
vidiš, da hišnika ni tu“.

„Ali on mora tu biti“!

„Bil je tu, ali odšel je zopet, kolikor je dolg in
širok“!

„Kje pa je potem“? Ali nam ne morete tega po-
vedati? Iščemo ga že cel četrt ure“!

„Poglejte, morebiti je tu v pivnici. Pred kratkim
časom je še pil s slugom nekega častnika“.

„Ta je že prava kazen“, godrnja gospod, a potrudi
se vender v pivnico.

Tu sedi za mizo pri steklenici pive kmet v kartu-
nasti srajci in predpasnikom.

„Ti si hišnik od tu“?

„Da pri nas so stanovanja — vseh vrst jih imamo“,
odgovori hišnik in meri gospoda od nog do glave. „In
vi, niste gotovo igravec“?

„Ne, nikak igravec“.

Tako, tako. Hišni gospodar je ukazal, igralcem ne
oddajati stanovanj. On je staroverec. Nočem pravi, da
stanujejo brezpravni v hiši. Prosim, pridem takoj“.

Hišnik izpije hitro svoj kozarec pive in vodi na-
jemnike.

„Visoko“?

„Ne posebno; ako ne računamo spodnjih stanovanj,
štiri stopnice. Prosim pridite“.

„Oj, kako visoko“!

„Imamo še peto nadstropje, da, in pod streho sta-
nuje še neki črevljar. V visočini, gospod, je vedno bolje,
kajti zrak je čistejši. Prosim po zadnjih stopnicah, glavne
stopnice so pri nam zastavljene. Naša stanovanja so lepa
in čedna, z vodovodom“.

Najemniki začno plezati po zadnjih stopnicah. Smrdi.
Tu in tam stoje posode z umazano vodo, v kateri pla-
vajo jajčne lupine in druge take lepe stvari. Jedna ku-
hinjska vrata so odprta. Gost dim žgane kave jim puhti
nasproti. Velik pes začne lajati in skoči najemnikom
v obraz.

„Držite ga vender, jaz se bojim“, pravi gospa.

„Ne bojte se gospodinja, saj je pes mlad in ne
ugrizne. Kuš Valetka! Ta pes je nekega častnika tu v
hiši in sluga ga je navadil, da ublizuje vsakemu obraz“,
miri hišnik. „Prosim še nekoliko višje“!

Najemniki gredo še jedno nadstropje višje. Hišnik
jih pelje do nekih vrat in jih skuša odpreti, ali vrata so
zaklenjena.

„Kaj res zaklenjena, in mislim, ključa nisem seboj
vzel“, pravi, in si začne žepe preobračati. „Na, tu imamo,
ključ je v pivnici; počakajte malo, jaz sem takoj zopet
tu, skočim samo po ključ“.

„Ali dragi prijatelj, kaj nas pa pelješ v zaklenjeno
stanovanje, ako nimaš ključa seboj“?

„Mislim sem, da ni zaklenjeno. Vedno je bilo od-
prto in ravno sedaj; to je greh! Takoj sem tu“.

Ropoče hiti navzdol. Najemniki ostanejo na stop-
nicah. Iz stanovanja v petem nadstropju prinese nekdo

preprogo in jo začne čez ograjo snažiti. Prah se vali kar v oblakih.

„Slišite tam zgoraj! Kaj pa je to! Čakajte vendar malo, kako se more nač umazane preproge nad glavami drugih ljudi snažiti? vpijejo najemniki in se pritiskajo k zidu.

„In vi, kaj lazite tu spodaj“, ogласi se od zgoraj glas.

„Saj ne lazimo, ogledati si hočemo le stanovanje“.

„No, ako si hočete ogledati stanovanje, izginite notri, a na stopnicah nimate ničesar iskati“.

Naposled vender pride hišnik in skuša vrata odkleniti, a ne gre. Nobeden ključev ni primeren za ključavnico.

„A, ali je to nesreča; prave ključe nisem vzel! zakliče. „Vidi se gospoda, da niste ob pravem času prišli. Zopet morate čakati, da skočim v moje stanovanje“.

„Slišiš hišnik, to vender ni nič“, razjezi se najemnik. „Tako ne more iti dalje!“

„I, kaj pa hočemo narediti? Prihitel sem v naglici, zagrabil sem . . . A, da bi te muhe in komarji! Kdo pa je vedel, da ste tako nesrečni? Nu počakajte malo, ostriženo dekle si ne splete v tem času kite. Na najhitrejši način . . .“

Najemniki so zopet sami, gospod pogleda na uro.

„Polu jedne“ pravi. „Ako le ne zamudim predavanja! Naš ravnatelj pride ob jedni. Dobre pol ure smo izgubili z iskanjem hišnika in postajanjem na stopnicah“.

Iz nasprotnih vrat stopi kuharica in nezaupno motri najemnike.

„Gotovo hočete k našemu slugi v Carskaje-sjelo“? vpraša.

„Ne“.

„Vi niste kuhar gospoda grofa“?

„Ne, ne“, stanovanje si hočemo ogledati“.

„A tako, in jaz sem mislila, da ste grofov kuhar“. Hišnik pride z nova.

„Ali ste se s stojenjem dobro mučili“? smeja se. „S težavo sem našel ključ. Prosim“.

„Tu je kuhinja in tam sobica. Tako na pr.: Kabinet in tam spalna soba“.

„Očka, kako je ta umazana“, zakličejo najemniki. „Ali misliš, da bode pustil gospodar stanovanje snažiti in več tapet nalepiti“? vprašata.

„V sedanjih časih je to nemogoče. Povsod le škoda. Ravno so vzreli gospodarju dva žrebca k vojakom, kakor stoji, tako jo dobosta, brez vsega nališpa“.

„All tu vender ne more stanovati nikdo. Glej, tapete so odtrgane in v razpokah je vse polno mrčesov“.

„Ali prosim Vas, brez mrčesov vender ni možno živeti! Kjer ljudje, tam tudi mrčes. Mrčes gre po živem. Če pa si kilo škroba skuhate, imate vse prenovljeno. Tapete se prilepi nazaj, mrčesi se tudi zalepijo s časnikskim papirjem in potem se zamaže vse skupaj z zelenim milom, to je vse“!

„Ne, ne, a naposled sem vprašal tudi za štiri sobe in tukaj so samo trije“.

„In hodnik? Mi ga štejejo za četrto sobo“, reče hišnik.

„O tem lahko Vi mislite, kar Vam je drago, ali hodnik zato še vedno ni soba. Prvič rabimo čista stanovanja, in drugič 4 sobe“.

„Tako imamo tudi. Popolnoma prenovljeno. Prosim na druge stopnice“!

„Ali dragi človek, zakaj nam je nisi preje pokazal; jaz izgubim samo čas“, zakliče najemnik.

„Da, to je res“, kima hišnik, a za nas je prijetnejše, oddati umazano stanovanje, in zato je najprvo pokažemo. Izvolite sedaj čistejše ogledati“.

„Nimam časa, ob jedni moram biti v uradu, pridem raje pozneje“.

„Le pogledjte si jo gospod, saj je takoj zraven. Tu gremo navzdol in srednje stopnice zopet navzgor do četrtega nadstropja“.

Gospod in gospa se posvetujeta.

„Toraj idi naprej in ne pozabi ključev“, pravi gospa.

„Saj jih imam. V tem oziru ste lahko popolnoma mirni. Prosim“!

Pridejo v drugo stanovanje, katero je res prenovljeno in ima 4 sobe. Najemnika se pomenkujeta.

„Ali kje je vodovod“? vpraša gospa. „Na hišnih vratih je vender zapisano, da se odda stanovanje, ki ima tudi vodovod“.

„Z nada, to je res“, razjasnuje hišnik. „Vodovod pa je pri nas na dvorišču. Za vodo ne vzamemo nič, ali za nosenje nam plačajo. Vodovodni petelin v sobi, to je še slabše. Kadar si od žganja pijan, pustiš ga odprtega, no, in celo stanovanje si preplaviš“.

Stanovanje se gospodi dopade.

„Dobro, odloči se Ana Lemjanova“, obrne se gospod na gospo. „Ako se ti dopade damo aro. Pa premisli si to hitro, jaz moram v službo; zamudil sem se itak že. Stanovanje se odda torej za 40 rubljev mesečno“? vpraša hišnika.

„Štirideset ostane“, odgovori mu hišnik, „Ali oprostite, da Vas prej še nekaj vprašam. Ali vzamete stanovanje za-se“?

„Za-se“.

„In gospa je Vaša soproga“?

„Moja soproga“.

„Postavna, to se pravi poročena sta na pravi način“?

„Poslušaj prijatelj, kaka vprašanja so to. Ti postajaš nazadnje drzen. Seveda moja žena“.

„Ta je dobra. Gospodar ne ljubi gospodičin. In še nekaj gospod; da se ne bodete ukvarjali s kakim rokodelstvom, zato ker je stanovanje čedno. Niti črevljar, niti krojač. Ali ste pomočnik“?

„Ne, uradnik“.

„No uradnik, to že gre. Le sten in tal ne smete polititi s črnilom, ker je vse, kakor novo. In zopet ne na

stroj šivati in ne plesati. Pod tem stanovanjem stanuje gospodar sam, in pa svoji staroverski veri ne ljubi tega“.

„Ne, živimo prav mirno“.

„In da ne bodete igrali prav nedeljami in prazniki glasovirja“, nadaljuje hišnik. „Kake vere pa ste prav za prav“?

„Ta ni tvoja stvar, dragi. Vzemi aro in končaj“.

„In da ne bodete imeli mladih kuharic in hišin, kajti spodaj imamo sluge gospodarja in potem je vedno tepež. Saj sami veste, mladi ljudje imajo radi ženske“.

„Molči!“ zakliče najemnik razjarjen in udari z nogo ob tla. „S teboj izgubi se potrpljenje! Tu imaš aro“.

„Ivan“, sliši se z dvorišča neki glas.

„A uh!“ zakliče hišnik in pomoli glavo skozi okno.

„Kaj pa je“?

„Pridi h kosilu“.

„Tako, oddajam stanovanje“.

„Kako stanovanje. Ta ni za oddati. Jaz sem je že oddal nekemu gospodu in aro prevzel“!

Najemnik postane rudeč kot rak in stiska pesti.

„Slišiš, ti osel!“ vpije, „kaj delaš prav za prav z nami? Jaz moram v urad, sem že zamudil in ti nas vlačiš po stopnicah in nam kažeš že oddana stanovanja. Ali imaš sneg v očeh“?

„Kaj pa da, gospod. Saj smo vedno veseli, ako oddajamo fini gospodi stanovanja. Kdo pa je mogel vedeti, da je že oddano? Ne, kaj tacega“!

Najemniki hitijo kregajoč se po stopnicah navzdol. Hišnik jim sledi najprve, potem pa ostane ž njimi v jedni vrsti in reče na prostoru pred stopnicami:

„Prosim Vaša milost mali napitek za moj trud“!

Novice.

— **Osebnosti.** Deželnovladni svetnik gosp. Feliks Schaschel v Ljubljani je šel v pokoj in je tem povodom dobil naslov dvornega svetnika — Deželnovladni svetnik in okrajni glavar v Kočevju, gosp. dr. plem. Thomann je poklican na službovanje k deželni vladi v Ljubljani. — Okrajni glavar v Kranju gosp. dr. Mihael Gstettenhofer je imenovan deželnovladnim svetnikom in je premeščen v Kočevje. — Okrajni glavar v Ljubljani gosp. Rudolf grof Margheri je dobil viteški križec Franc Jožefovega reda. — Gosp. Hugon Hinterlechner iz Ljubljane je imenovan živinozdravnikom v Ribnici. — Davčni kontrolor v Višnji gori, gosp. Josip Zazula je premeščen v Idriji kontrolor v Idriji, gosp. Ivan Bobek pa v Višnjo goro.

— **Promocije.** Na Dunaju je bil 24. t. m. promoviran gosp. Josip Tičar doktorjem zdravilstva, dne 2. julija pa bo promoviran gosp. Ivan Dular doktorjem filozofije.

— **Občinski odbor na Bledu** je imenoval državnega in deželnega poslanca barona Schwegla v priznanje zaslug, ki si jih je pridobil za zagotovitev Bohinske železnice svojim častnim občanom.

— **Vsesokolska slavnost v Pragi**, ki se vrši 28., 29. in 30. t. m., se udeležijo tudi odposlanstva ljubljanskega, celjskega in idrijskega Sokola. Kakor znano, pridejo na to slavnost tudi odposlanci obč. sveta v Parizu.

— **Ljubljanska kreditna banka** ima dne 29. t. m. izreden občni zbor, na katerem pridejo neke prav važne zadeve na razpravo.

— **Za obrtnonadaljevalne šole na Kranjskem** je deželni odbor dovolil 1000 kron.

— **Revizija posojilnic.** Dne 10. junija t. l. je poslanska zbornica sprejela računski načrt o obligatorični reviziji posojilnic in drugih gospodarskih zadrug. Ta zakonski načrt, kateri odgovarja sedanjim razmeram in potrebam in kateri utegne v jeseni sprejet biti tudi od gosposke zbornice, prinaša strokovni list „Slovenska zadruga“ (7 št.), katerega izdaja „Centralna posojilnica slovenska“ v Krškem.

— † **Ivan Gogola** V ponedeljek zjutraj umrl je v Ljubljani blagi in jako zaslužni rodoljub gosp. Ivan Gogola. Pokojnik se je rodil l. 1849. v Kranju. Kot notar je služboval najprej na Vrhniki in potem v Ljubljani, kjer je marljivo sodeloval v občinskem svetu in pri mestni hranilnici. Pred tremi leti je bil voljen predsednikom notarske zbornice. Zapustil je vdovo in dvoje otrok.

— **Škrlatica na Bledu** je prenehala in se je 24. t. m. zopet pričel pouk na ondotni šoli.

— **Mozaična tla** izza rimskih časov, najbržbe ostanke kakega rimskega kopališča v nekdanji Emoni, so našli v Ljubljani na Seunigovem vrtu za vladnim poslopjem.

— **Industrija na Gorenjskem.** Zgradba nove železnice v Trstu je posebno velikega pomena za industrijalna podjetja na Gorenjskem. Pot v Trst postane po novi železnici dosti krajša in cenejša, kar pride pri velikih podjetjih silno v poštev. Samo kranjska industrijalna družba ima na mesec 400 vagonov tovarnega prometa. Vsled zgradbe Bohinske in Turske železnice postanejo prometne razmere za industrijalno družbo jako ugodne in družba se vsled tega tudi že pripravlja, da znatno razširi svoja podjetja. Občni zbor industrijalne družbe, ki se je vršil dne 14. t. m. je sklenil zvišati delniški kapital od 10 milijonov kron na 12 milijonov. S to svoto se znatno razširita tovarni na Savi in Javorniku, pa tudi tovarna v Škednju pri Trstu.

— **Povodnji.** Zadnje hudo deževje je v raznih krajih naše domovine provzročilo večje in manjše povodnji, ki so provzročile obilo škode.

— **Pomoč v nevarnosti.** Pri vojaški vaji v Stepanji vasi pri Ljubljani sta se v petek na Ljubljani prevrnila dva čolnča, v katerih so bili trije vojaki. Dva sta bila hitro spravljena na kopno, tretji pa se je zapletel mej vrvi tako, da bi bil gotovo utonil, ako bi ne bil navzočni nadporočnik hitro v vodo skočil in ga oprostil. Nadporočnik bi bil kmalu sam utonil.

— **Utonil** je v Ljubljani pri Kaminu posestnik Anton Šuštaršič vulgo Tančaj z Virda in sicer, ko je šel po noči vodo pit.

— **Ubegli prisiljenci.** Dne 25. t. m. so ubegli trije prisiljenci, ki so delali pri stavbi novega deželnega dvorca v Ljubljani.

— **Morskega volka**, tri metre dolzega, so ujeli ribiči ob istrski obali ob čeri Premantura.

— **Poskušen umor.** Bivši črevljarski mojster, sedaj sluga stavbne družbe v Ljubljani Božidar Boskovič, je dne 22. t. m. poskusil umoriti svojo lastno ženo. Ustrelil je nanjo dvakrat iz revolverja in jo smrtno nevarno ranil. Boskoviča so zaprli.

— **Nesreča pri električni razsvetljavi** se je dogodila na Dunaju v ljudskem vrtu. Na ljudstvo je padla električna obločnica ter je udarila na glavo nekega moža. Raztrgane žice so prišle v dotiko z drugimi ljudmi in deset oseb je dobilo električne udarce. Nastala je velika zmešnjava.